

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Cvrsvs Theologici ...

Ea Brevitate Conscriptus, Qvam Tot Tantarvmqve Rervm Amplitudo Et
Varietas Patitvr ...

Quas Prima Pars Et Prima Secundæ Divi Thomæ Complectvntvr -
Qvæstiones Insvper Ad Mores & praxim spectantes, quæ peculiarem cum
Scholasticis habent connexionem, declarantur

Carleton, Thomas Compton

Leodii, 1659

Sect. II. Quo pacto Christus causa fuerit nostræ prædestinationis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13718

SECTIO SECUNDA.

Quo pacto Christus causa fuerit nostræ Prædestinationis.

I. *Christus esse potest causa meritoria totius serie nostræ Prædestinationis.*

P R I M A Conclusio: ex dictis præcedente Sectione constat à fortiori posse Christum esse causam meritoriam totius nostræ Prædestinationis, si per Prædestinationem nostram non intelligatur aliud, quàm series beneficiorum supernaturalium, nobis inexistentium, ut est gratia primæ vocationis, justificatio, perseverantia, &c. imò licet in Prædestinatione involvantur etiam occasiones externæ, ut prædicatio fidei, miracula, & alia huiusmodi. Si verò in serie Prædestinationis, tanquam illius partem includi quis velit Incarnationem ipsam, & opera ac merita Christi, sic mereri nobis Christus nequit totam nostram Prædestinationem.

II. *De facto Christus nobis meruit totam nostram Prædestinationem.*

Secunda Conclusio: Christus de facto nobis meruit totam nostram Prædestinationem, primo modo acceptam: ita Suarez de Incarn. Disp. 4. l. f. 2. Vsq. ibid. Disp. 77. & alii communiter, contra Capreolum, & alios nonnullos dicentes sub Christi meritum non cadere primam vocationem, seu dispositionem ad gratiam.

III. *Cur quidam negit Christum esse causam nostræ Prædestinationis.*

Docet ergo Capreolus, & alii quidam, licet mereatur Christus ut vocati, credentes, contriti, baptizati, &c. recipiant gratiam, non tamen ut vocentur, credant, &c. Ratio eorum est primò, alioqui enim, inquit, gratia jam non esset gratia, cum Christus eam meruerit ex iustitiâ, & consequenter non est gratia, sed debitum. Secundò, quia quòd hi credant, baptizentur, &c. potius quàm alii, pendet ex mero Dei prædestinantis beneplacito, *In quo forte vocati sumus, prædestinati secundum propositum ejus, qui operatur omnia secundum consilium voluntatis sue.*

IV. *Christus ipse etiam dispositiones ad justificationem nobis meruit.*

Sed hanc sententiam in Scholis audiendam non esse affirmat Suarez citatus, tum ob illud ad Ephesios 1. vers. 3. *Benedixit nos in omni benedictione spirituali in caelestibus in Christo;* Ergo non justificationem tantum, sed dispositiones etiam ad justificationem habemus per Christum: tum ob alia Scripturæ testimonia, ubi hoc passim traditur. Concilium etiam Tridentinum id videtur satis aperte declarasse Sess. 6. cap. 5. his verbis: *Declarat præterea, ipsius justificationis exordium in adultis à Dei per Christum IESVM præveniente gratiâ sumendum esse;* hoc est ab ejus vocatione, &c.

V. *Uterius ostenditur Christum nobis meruisse totam prædestinationem.*

Cum ergo Christus sit perfectissimè Redemptor, ejusque merita valoris fuerint simpliciter infiniti, & apta ad longè majora nobis præmia promerenda, non est cur hanc ei gloriam quis neget, ut totius serie justificationis causa nobis fuerit & auctor, nihilque omnino sit in ordine gratiæ, quod illi acceptum non referamus, si sine incommodo id fieri possit; posse autem constabit ex argumentorum, quæ à contrariæ sententiæ Auctoribus afferuntur, solutione: quæ planè levia sunt ad tantà Christum gloriâ privandum.

VI. *Dispositio illa ad justificationem, Christo erant debita, non nobis gratia.*

Ad primum ergo ex iis, quæ num. 3. proponerentur, Respondetur: etsi auxilia illa & dispositiones ad gratiam Christo debeantur ex iustitiâ, nobis tamen dantur gratis, id est sine ullo merito nostro, & hoc sensu dicit Apostolus ad Roman. 3. vers. 24. nos justificari gratis per gratiam ipsius, ut etiam affirmat Concilium Tridentinum Sess. 6. c. 8. Quando ergo S. Augustinus libro de Prædestin.

Sanctorum, cap. 5. asserit, tam gratis justificari hominem, quàm gratis Deus factus est homo, intelligendus est, tam ex nullo merito suo dari gratiam peccatori, quàm ex nullo merito humanitatis Christi data ei est gratia unionis.

Ad secundum, eodem numero 3. propositum, dico, licet asseremus nostram præ aliis electionem in Christum, sua his potius quàm illis merita efficaciter applicantem, esse refundendam; hoc tamen non obstante, quòd hic præ illo eligatur, tribui potest Deo prædestinanti, utpote qui voluntatem Christi creatam moverit, ut hos potius, quàm illos eligendos designaret, iisque merita ad hunc finem peculiariter applicaret: & hoc abundè sufficit ad solutionem argumenti: sicut & ad illud, quod obijciunt aliqui, hinc nimirum sequi totam prædestinationem refundi in humanam voluntatem Christi.

Utrum autem Christus determinatè pro his in particulari merita sua applicaverit, ut prædestinentur, est alterius loci, spectatque ad materiam de Incarnatione: hic tamen obiter diversos variorum, variè hac de re sententiam dicendi modos referam, & postea quid verisimilius videatur aperiam.

SECTIO TERTIA.

Varii dicendi modi circa Prædestinationem ex meritis Christi.

P A T E R Herice hæc Disp. 29. cap. 3. P. Alarcon l. p. tract. 4. Disp. 3. cap. 5. num. 7. P. Arriaga hæc, Disp. 37. sect. 5. & alii affirmant Christum determinatè hos potius quàm alios elegisse, iisque in particulari sua merita applicuisse. Hoc inprimis probat P. Herice ex iis Scripturæ locis, in quibus asseritur omnia in Christi manus tradita esse. Sic Joan. 13. v. 3. dicitur: *Sciens quia omnia dedit ei Pater in manus.* Item Matth. 11. v. 27. *Omnia mihi tradita sunt à Patre meo.* Per omnia autem S. Chrysostomus & Theophylactus intelligunt, omnia spectantia ad hominum salutem. Unde cum Matth. 28. v. 18. dixisset Christus: *Data est mihi omnis potestas in caelo & in terrâ,* statim subjunxit: *Euntes ergo docete omnes gentes &c.* ut indicaret hanc potestatem præcipuè spectare ad hominum salutem: at verò in negotio salutis nihil tanti momenti est, ac electio prædestinatorum; ergo hæc peculiariter à Patre est Christo permessa: nisi enim hoc ipsi fuisset concessum, sed sibi id Pater reservasset, omnis in hoc genere potestas Christo data non fuisset.

Quòd autem in his locis Christus de se loquatur, non ut Deo, sed ut homine, constat: primò enim dicit sibi datam esse potestatem, omnia tradita esse &c. ut autem Deus est, à nemine hæc ei dari aut tradi possunt. Deinde inter se & Patrem hac in re distinguit; ut Deus autem idem est cum Patre. Ego certè, quòd minus hoc fieri possit, prædestinatiq; hac ratione à Christo eligi, non video: cum ergo ad gloriam Christi Redemptoris nostri pertineat, & ex Scripturæ testimoniis jam adductis suaderi videatur, puto hanc sententiam esse valde probabilem. Quid autem hac de re sentiam, dicam infra, num. septimo.

Id tamen notandum, dum dicitur Christum fuisse causam cur hi prædestinentur, non sequi eum esse causam exclusionis aliorum; nec enim merendo ut

VII. *Licet dicatur Christum meritum esse, ut hi potius eligerentur, quàm illi, electio tamen tribui possit Deo.*

VIII. *Prædictio non est determinatè.*

I. *Prima sententia est, Christum hos determinatè elegisse.*

Omnia ad salutem spectantia sunt Christi à Patre tradita.

II. *Ad Christum ut hominem spectat hæc potestas eligendi prædestinatos.*

III. *Christus non est eligendo potestatis causa, cum alii non eligantur.*